

дѣтъ, той чу шапуканье въ лѣса. Единъ чловѣкъ едвамъ пристѣпваше по کالا и презъ локвѣтъ, които за да прескочи той са опираше на една дълга карабина съ два масурия.

Уморенъ и отпадналъ, той са спрѣ до бука, на който са намѣрваше още Пикильо, за да отдѣхне и оттрѣе пота и дѣжда който капяше отъ челотото му. Като си отложи капелото той изрече ужасна хула! . . . Този гласъ, който Пикильо познаваше много добръ, този гласъ бѣше на злодѣца Карала . . . на Карала, който са отгървалъ отъ кланьето!

Горкыйтъ плѣнникъ, който преди малко още мысляше за животъ и за свобода, скры са растреперанъ въ едни гѣстолиственны клоньове, единственнѣтъ, може бы, останжлы невредимы, и като осѣти че изгубва дързновение, рече си: « излѣгахъ са! Богъ не ма е простилъ! Богъ не иска да живѣѣхъ! »

Розбойникътъ са опираше правъ о дървото, като слушаше безпокойно и внимателно безъ да мръдне. Пикильо не разумѣваше туй предзапазване и тѣзи неподвижность, които отъ друга страна бѣхж благоприятны за него защото въспирахж неприятели му да си подигне очитѣ нагорѣ. Но подиръ малко той съгледа презъ дърветата на лѣса едни кола които идяхж по пѣтя, караны отъ единъ коларъ, и теглены отъ четири добры катѣра, които препускахж колкото имъ позволяваше лошето състояніе на пѣтя, който отъ дѣжда бѣ станжлъ непроходимъ.

Понеже букътъ бѣше покрай пѣтя, явно бѣ че подиръ малко колата щѣхж да минжтъ подъ него. И тѣй Пикильо мысляше да ли трѣбаше да извика, и да поиска помощъ; но туй средство, ако и много естественно, докарало бы ужасны послѣдствія. Каралъ ще го познаваше безъ сумнѣніе, и може бы единътъ крушумъ на карабината или и двата ще го посѣтѣхж; а той ще можеше тосъ часъ да исчезне въ лѣса безъ никоя опасность, при помощта на дѣжда, поради който пѣтнициътъ не щѣхж да иматъ нито желаніе, нито леснина да го гонѣхжтъ и уловѣхжтъ.

Между туй нечаянно изгърмяване замрази кръвъ-